

GLASILO KATOLIŠKE AKCIJE ZA KAMNIŠKO IN MORAVŠKO DEKANIJU

NAŠ LIST IZDAJA MISIJONIŠČE V GROBLJAH, P. DOMŽALE. — UREJUJE IN ZASTOPA IZDAJATELJA JOŽEF GODINA C. M., DOMŽALE-GROBLJE. — TISKA MISIJONSKA TISKARNA, DOMŽALE - GROBLJE. ZA TISKARNO JOŽEF GODINA, GROBLJE. — IZHAJA MESEČNO. POSAMEZNA ŠTEVILKA STANE 1 DIN, CELOLETNA NAROČNINA 12 DIN. INSERATI PO DOGOVORU. ROKOPISI SE REDNO NE VRAČAJO.

Kaj menite o Bogu?

Naše časopisje piše, kako prostaško in boljševisko se nekateri profesorji v Mariboru in v Kranju in morebiti še kje drugod izražajo o Bogu. Če bi pri tem in takem počenjanju ne šlo za našo mladino, bi človek rekel: »Pustimo jih! Slepí so in slepi naj ostanejo!«

Ali tam zadaj je naša mladina. In z njo naša bodočnost, pa tudi bodočnost našega naroda in naše države. In vsega sveta. Ves svet potrebuje verne mladine. V veri je rešitev sveta, je njegov obstoj, v neveri in brezverstvu je njegova nesreča in poguba. Ne samo temu profesorju, vam vsem bi rad zastavil vprašanje: »Kaj se vam zdi o Bogu? Kakšen je?«

Če ste tudi vi teh in podobnih misli, potem zaslužite v krščanskem nauku vsi najslabši red: nezadostno. Še več! »Drite!« bi rekel pokojni profesor Wester, »drite, drite!« To je najslabši red, kar si ga morete misliti. »Trojko, pošteno trojko!« bi dejal Finžgarjev profesor Fran. To je slabši red, kakor so vsi študentovski »cveki« sedanjih dni. Vaše znanje o Bogu bi bilo bolj pusto in prazno, kakor je bilo stanje na zemlji v dnevih njenega početka.

Torej kaj menite o Bogu?

Bog je vendar gospodar vesoljstva. In takle gospodar vesoljstva naj bi se dal komandirati kateremukoli človeku in primagari kakemu profesorju, ki se na široko usti, češ naj ga Bog, če je, udari, naj ga kaznuje, ubije... Ali mislite, da je Bog kakor fant na vasi, ki komaj čaka, kdaj bo zabodel tistega, ki ga izziva? Ne, ne! Bog je vse bolj resen kakor naši (!) fantje. Njemu ni za to, da bi udaril in tepel in moril. Božje misli niso naše misli. In kakor daleč je nebo od zemlje, toliko se ločijo božje misli od naših misli. Zadosti je, da vemo samo to, da božji roki nihče ne uide. Kdaj nas bo dosegla, to je pa v božjih načrtih ne pa v naših. Bog nas bo poiskal, kadar bo on hotel in kadar bomo morebiti mi najmanj tega pričakovali. Ne veste ne ure ne dneva, kdaj pride Gospod. To je zapisano za vse ljudi, za profesorje

ravno tako kakor za kmete. Če mi profesor ne da vsak dan »cveka«, kadar za njegov predmet nisem pripravljen, ali naj potem trdim, da tisti dan profesorja ni bilo v šoli!? Gospodar, ki mu je kaj mar za svoje gospodarstvo, bo gospodaril tako, kakor bo sam hotel in ne, kakor mu bodo posli in najemniki zapovedovali.

Kaj menite o Bogu?

Ljudje, ki imajo take pojme o Bogu, kakor se piše o teh profesorjih, smatrajo Boga za rablja, za policaja, za žandarja, sploh za vse drugo, samo za Boga ne.

Že itak je silno pogrešeno mnenje o Bogu, če ljudje vedno in povsod vidijo in gledajo le kazen božjo. Toča pobije: kazen božja. Povodenj: Bog nas tepe. Bolezen in smrt: Bog nas strahuje. Huda ura, blisk in tresk: Bog se jezi. Večje pogorišče: šiba božja. In potem govorjenje in vpraševanje: »Le kaj smo se Bogu zamerili, da nas tako tepe!« Bog nas bo kaznoval, kadar bo sam hotel. To je čisto njegova reč in mi mu nimamo v tem oziru prav nič ukazovati.

Za kaj pa naj smatramo razne nezgode, ki nas in druge na tem božjem svetu zadevajo?

Vse to vam bodi božji obisk, božji opomin, božja beseda, božje svarilo. To je vse lepše pojmovanje o Bogu in o njegovem gospodarstvu nad nami, kakor pa, če vedno in povsod vidimo le kazen božjo in njegovo šibo. Blagor mu, kdor se zna v tem smislu z Bogom pogovarjati in kdor njegove opomine in obiske prav razume!

Ljudje s takimi pojmi dotičnega mariborskega profesorja o Bogu molče in s svojo besedo izjavljajo, da o Bogu niso še nikoli kaj prida razmišljali. Vse njihovo znanje o Bogu sloni na puhlih izjavah in na praznih besedah brezvercev, kar jih je rodila preteklost in kar jih pozna sedanost, v prihodnost seveda z lučjo svojega znanja ne morejo posvetiti.

Beseda našega pesnika Prešerna je tem ljudem tuja, nepoznana. Seveda! Če bi bil Prešeren Boga preklinjal in v blato teptal, o, potem bi ga zgrabili z vso dušo in z vsem sovraštvom, kar

ga v svoji besni in onemogli jezi do Boga premorejo! Ker pa je Prešeren svetu oznanjeval, da pravi Bog se kliče Bog ljubezni in da ljubi vse ljudi, svoje otroke: zato pa proč s takim Prešernom!

Ali vi, ljudje, kdaj s premislekom poslušate besedilo cerkvenih molitev, ki jih naši mašniki skozi letoindan ponavljajo po pridigah? Ali ste že kdaj doumel tisto prelepo besedilo desete nedelje po Binkoštih: »O Bog, ki svojo vsmogočnost razodevaš najbolj z odpuščanjem in usmiljenjem: pomnožuj nad nami svojo usmiljenost.« Toda, tisti ljudje, ki hodijo k božji službi, navadno po Bogu ne udrihajo.

Cerkvenega leta z vsem ustrojem in bogoslužjem taki ljudje ne razumejo prav nič. Ali ni vse cerkveno leto od adventa preko Božiča in Velike noči in Binkošti pa spet do adventa en sam slavospev božjemu usmiljenju? Ali nam ne oznanjujejo vsi cerkveni prazniki z vso slovesnostjo tistega lepega stavka, ki ga je naš Gospod izustil med svojim pogovorom z Nikodemom: »Bog je svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak imel večno življenje?«

Sveto pismo s svojimi veličastnimi besedili o božji ljubezni in božjem usmiljenju je za te vrste ljudi knjiga, zaprta in zabita s sedmerimi pečati. O, še več jih mora biti! Saj ni mogoče, da bi takile ljudje sv. pismo sploh kdaj v rokah imeli. In vendar se nam Bog prav tam odkriva tak, kakršen je: dobrotljiv, usmiljen, prizanesljiv in potrpljiv. Ne pa tak, kakršnega hočejo nekateri imeti: udari naj, ubije naj me, če res je, če ne, ga pa ni! Ali svet res več ne pozna tistih besedi, ki jih beremo pri preroku Ezehielu? Kako je že tam zapisano? »Nočem smrti hudobnega, temveč, da se hudobni vrne s svojega pota in živi. Vrnite se, vrnite se s svojih prehudobnih potov! In zakaj bi umrli, hiša Izraelova?« Nesrečno ljudstvo, ki se drzne Boga soditi in presojsati po sebi in po svojih malo ali nič vrednih mislih, sodbah in delih!

Kaj torej menite o Bogu? Kako ga vsak dan nazivljete? Ali ne pravite: Oče naš, kateri si v nebesih? Kako si vi predstavljate očeta? Ali samo s

palico v roki? Ali samo čmernega, pustega in odurnega? Ali samo takega, da naj otroci pred njim trepetajo in se pred njegovo jezo skrivajo? Kakšno naj bo življenje v taki hiši? Pravi oče bo posebljena ljubezen in posebljena strogost. Strogost v tem pomenu, da si ne bo dopustil, da bi otroci njegovo dobroto in ljubezen izkoriščali, češ takemu očetu lahko nagajam in ga lahko dražim, kakor se mi poljubi.

Tudi božje jeze ne izzivaj in če te Bog za vsako nerodnost sproti ne udari, nikar ne govori: »Ni ga. — Če bi bil, gotovo bi me že udaril.« Ne meri božje dobrotljivosti in ljubezni s svojo jezo in nepočakanostjo!

Sklenimo svoje misli o Bogu z besedo modrega Siraha, ki je zapisana v 5. poglavju njegove knjige: Ne go-

vori: »Grešil sem in kaj se mi je zalega zgodilo?« Najvišji je namreč potrpežljiv povračevalec. Zaradi odpuščenega greha ne bodi brez strahu in ne nakladaj greha na greh. In ne reci: »Usmiljenje Gospodovo je veliko, on se bo usmilil obilnih mojih grehov.« Zakaj njegovo usmiljenje se hitro približa, pa tudi njegova jeza in v grešnike se ozira njegov srd. Ne odlašaj se h Gospodu spreobrniti in ne odkladaj od dneva do dneva, zakaj njegova jeza naglo pride in ob dnevu maščevanja te bo razdejal...

Tako uči modri Sirah. Poslušaj ga in ne hodi za svetom, ki Boga ne pozna. Prav za prav noče ga poznati in ker ga sam noče poznati, hoče, da bi bil tudi ti z njim vred brez vsake vere in zato nesrečen...

Langerholc.

GOSPODU DEKANU CEGNARJU V SLOVO

Moravče, dne 6. 12. 1936.

Sedem let je poteklo, kar je prišel v Moravče službovat kot dušni pastir župnik in dekan moravški g. Cegnar Janko. Ni bil nepoznan v moravški župniji že pred nastopom te tako odgovorne in težke službe, saj je zahajal v prelepo moravško dolino že kot deček in mlad dijak k svojemu stricu župniku in svoji sestri učiteljici Ivaniki; oba — stric in sestra — sta službovala na Vrhpolju. Lahko trdimo, da se je g. dekanu odigral najlepši kos njegovega dijaškega počitniškega življenja prav v moravškem kotu. Imel je odlično dijaško družbo: g. Juvana, sedanjega župana v Mariboru, in rajnega Kavkovega gospoda iz Krasc — nepozabnega Andreja Oreška, struškega župnika. Ta triperesna deteljičica je bila vpoštovana v moravški dolini. V počitnicah so ti prvi začeli prirejati ljudske igre kar zunaj, ker prosvetnih domov še ni bilo.

Ko je leta 1929. umrl rajni kanonik g. Bizjan Janez kot moravški dekan, so se Moravčani spomnili na g. Cegnar Jankota, ki je služboval kot špirtual v uršulinskem samostanu v Ljubljani. Parkrat so poslali deputacijo h gospodu škofu s prošnjo, naj jim pošlje za dekana g. Cegnarja. In zgodilo se je v veliko veselje vseh Moravčanov, da se je njih želja izpolnila. — Če gledamo ta leta nazaj, moramo reči: Hvala Bogu, da nam je nebo poslalo tako odličnega duhovnika za dušnega pastirja! Bil nam je v pravem pomenu dušni pastir, ki ga je bilo za svoje njemu izročene ovce skrb. Kako težka leta preizkušanj so bila ta sedmera leta za njegove verne ovce! Kako je v teh letih svaril in molil, da bi jih ne izgubil! Vse je storil, kar dober pastir za svoje ovce storiti more, da bi bila njegova vest čista in odgovor pred pravičnim Sodnikom lahek.

»Gorečnost za hišo božjo me vne-ma«, bi lahko s polno pravico trdili o njem. Bolelo ga je, ko je videl, da je župna cerkev potrebna temeljitega popravila, a finančnih sredstev nobenih. Sredi največje gospodarske krize se je lotil tudi tega težkega, nehvaležnega dela z nemajhnim uspehom. Za birmo l. 1935. je dal prenoviti zunanost cerkve; l. 1936. smo dobili novo cerkveno streho in tako bi bila vsa cerkev v nekaj letih prenovljena, da ni božja Previdnost poklicala gospoda dekana na novo službeno mesto v Ljubljano v Trnovo. Ko smo izvedeli za to novico, je zazevala v naših srcih bridka rana. Izpraševali smo se, zakaj nas vendar zapušča naš dober pastir. Nismo pomislili, da ga kliče Gospod žetve na nova polja dušnopastirskega delovanja. Ta korak ni bil storjen po samovolji človeka, ampak ta korak je bil klic božje milosti. Zato klonemo pred tem klicem božjim in se g. dekanu ob slovesu najpriserčneje zahvalimo predvsem za vse duhovne dobrote, ki smo jih prejeli po njegovih rokah. Kaj ste nam bili kot spovednik, bodo pa vedele samo tiste duše, ki so dan za dnem naravnost oblegale Vašo spovednico. Vedeli bodo bolniki, ki ste jih obiskovali in previdevali, vedele nebrojne sirote, katerim ste — sam živeč v skromnosti in pomanjkanju — delili neprestano dobrote po geslu, naj ne ve levica, kaj dela desnica; vedeli otroci, katerim se je obraz topil od radosti, ko ste se prismehtljali v šolo.

Za slovo Vam kličemo:

»Oj z bogom, ljubljeni pastir!
Delili ste nam rajski mir.
Naj Bog Vam z večnimi darili
povrne, kar ste tu storili.
Podpira naj Vas v službi novi
in Vaše delo blagoslovi!«

KATOLIŠKA AKCIJA

SESTANEK FANTOV v GROBLJAH
dne 29. novembra 1936

Po daljšem presledku so se v nedeljo, dne 29. novembra spet zbrali fantje iz kamniške in moravske dekanije k sestanku Katoliške akcije v Grobljah. Sestanka se je udeležilo 75 fantov iz sledečih župnij: Vodice 17, Komenda 3, Tunjice 2, Mekinje 1, Homec 8, Dob 8, Ihan 6, Domžale 12, Mengeš 12, Moravče 3, Brdo 3.

Predsednik škofijskega odbora KA odvetnik dr. Stanko Žitko je opozoril fante na nova pravila KA, ki sta jih podpisala ljubljanski in mariborski škof za skupno Slovensko Katoliško akcijo. V daljšem govoru je obrazložil pravila, ki so samo okvirna. Za delo bodo potrebni še pravilniki za organizacije posameznih stanov. Ker ne bi zmogli obširnega dela, ako bi začeli z organizacijo vseh stanov hkrati, bo začela organizacija za dijake in delavske fante najprej, ker je v teh stanovih in okoljih to najbolj potrebno. Kmečki fnatje in vobče drugi stanovi, s katerimi se ne bo takoj začelo delati v KA, naj poglobijo svoje delo v duhu KA v drugih naših organizacijah.

Razgovor je bil dalje o fantovskem glasilu »Kresu«. Urednik »Kresa« g. Iv. Martelanc, ki se je tudi udeležil sestanka, je povedal, kako namerava urejevati list v prihodnjem letu. Pozval je fante k sodelovanju z dopisovanjem. »Kres« bo prihodnje leto edini naš fantovski list za obe slovenski škofiji.

Prihodnji sestanek KA v nedeljo, dne 10. jan. 1937! — Ob pol desetih v Društvenem domu v Grobljah.

TISKOVNI TEČAJ

V sredo in četrtek, dne 9. in 10. decembra se je vršil v Grobljah (9. dec.) in v Kamniku (10. dec.) tečaj za širitelje dobrega tiska, ki ga je vodil urednik Domoljuba Jože Košiček. V Grobljah so se udeležili tečaja udeleženci iz župnij Vodice (4), Homec (1), Dob (8), Ihan (4), Domžale (4), Mengeš (4), skupaj 25 udeležencev. Kamniškega tečaja so se udeležili predvsem iz gornjih župnij in deloma tudi iz Vodice.

Predavatelj je govoril o pomenu tiska; o tem, kako širiti dober tisk ter o sodelovanju pri našem tisku (dopisovanje). Pri razgovoru so se domenili, da bodo sestavili za posamezne župnije seznam vseh časopisov, ki prihajajo v župnijo. Za 50letnico Domoljuba (1937) se bo razpisala nagrada v skupnem znesku 35.000.— Din za tista društva, ki bodo najbolj dvignila odstotek naročnikov Domoljuba v fari. To bo prava tekma župnij z župnijami.

Predavatelj je bil pri svojih izvajanjih jako zanimiv in poljuden. Tečajniki so dobili v nekaj urah mnogo pojasnjen in vne-ma za to važno delo.

Delavska stran

Naš položaj: Drugi 1.000!

CENJENO UREDNIŠTVO!

Zveza združenih delavcev, ustanovljena dne 15. novembra 1935 v Ljubljani z namenom in željo, da zbere v svojem okrilju celotno slovensko katoliško delavstvo, je potrebna, silno potrebna in važna organizacija. Ves naš katoliški narod, čigar bistven člen je Zveza združenih delavcev, mora sodelovati in pomagati pri gradbi naše kat. strokovne organizacije.

ZZD šteje danes 1.159 aktivnih članov organiziranih v 12 podružnicah, približno 1000 članov pa bo štela več, čim bodo pri vseh 25 podružnicah izvedeni ustanovni občni zbori. Majhna organizacija je še to v primeri z drugimi nasprotnimi organizacijami, toda izkazano število članstva in podružnic je dovolj zgovoren dokaz, da je ZZD našla velik odziv in da so njena načela

Tovariš žosist iz Belgije nam piše, ko smo ga prosili navesta za uspešno delo: »Ves naš uspeh je izražen v teh treh besedah — OPAZUJ! PRESODI! STORI! To je vir naših uspehov — tu je pa tudi neizčrpen studeneč dela in prizadevanj!

Resnično je, da bomo udarili in zmagali le tedaj, ako bomo preštudirali položaj, če bomo spoznali razmere, v katere smo postavljeni! Nič nam ne pomaga, če se še toliko trudimo, če se še toliko pehamo in silimo — ako ne bo pred nami jasnega načrta, ki bi bil zgrajen na osnovah temeljitega študija.

Zato na delo! Vsak mesec bomo vsaj eknrat objavili posebne vprašalne pole pod gornjim naslovom in na vprašanja odgovarjajte! Vsak mora odgovarjati! Kako? Natančno, kratko, jasno! Tam kjer je treba navesti številko, naj bo točna številka, tam kjer je treba povedati jasno da ali ne, naj bo jasen in kratek odgovor! Vse odgovore pošiljajte na naslov: Uredništvo »Delavske knjižnice«, Ljubljana, Velika čolnarska ulica 7 I.

I. VPRAŠALNA POLA

1. (Koliko ima prebivalcev vaša vas) fara, občina, mesto, trg-kraj)?
2. Koliko od teh:
 - a) delavcev v tovarnah in rudnikih,
 - b) kmetiskih in poljedelskih delavcev,
 - c) obrtnikov (specializirano na posamezne obrti),
 - d) uradnikov.

tudi načela celotnega slov. kat. naroda. — Ustanovili smo »Delavsko knjižnico«, v kateri bomo letno izdajali dva zvezka, enega načelne, drugega praktične vsebine. Prvi zvezek »Krščanska strokovna organizacija« je že izšel. V prihodnjem letu nameravamo izdati poseben zvezek »DK«, v katerem bi s statističnimi in drugimi podatki ter komentarji orisali življenje, delovne prilike in štandard našega slovenskega delavstva. Pri tem naj nam bi pomagal slovenski tisk.

Obračamo se zato na cenj. naslov s prošnjo, da objavi v naslednji številki priloženo vprašalno polo, z pojasnilom »Naš položaj«. Take vprašalne pole Vam bomo pošiljali mesečno, vedno z drugimi podatki.

UREDNIŠTVO »DELAVSKA KNJIŽNICA«

3. Koliko je posestnikov od teh:

- a) velikih,
- b) srednjih,
- c) malih.

4. Koliko najemnikov ali kočarjev?

5. Življenjski standart (plača, zaslužek delavca v tovarni, rudniku; poljedelskega delavca)?

6. Koliko večjih podjetij je v vašem kraju (specializirano na posamezna podjetja: tovarne, rudniki, industrijske delavnice, manjše delavnice itd.)?

7. Kdo je lastnik teh (domač človek, tujec; pri tujcu navedite narodnost)?

*

Član ZZD plača mesečno članarino 1 Din za podružnico, 2.— Din za centralo in ako hoče še 2.— Din za tednik »Delavsko fronto«. Skupaj 3.— Din (ali 5.— Din).

Iz Krekove Komende

Pred mesecem dni smo komendski stavbinci zapustili našo prejšnjo strokovno organizacijo JSZ in se včlanili v ZZD. V nedeljo 6. t. m. smo dali temu dejanju izraz z ustanovnim občnim zborom, ki se je vršil v Društvenem domu. Občnega zbora se je udeležilo tudi nekaj članov JSZ. Kakor je zgedalo, so želeli s svojim nastopom motiti harmonijo občnega zbora, kar se jim pa ni niti najmanj posrečilo. Komendski stavbinec je delal po vesti z zdravo razsodnostjo, ko se je odločil, da prestopi v ZZD. Tu ni bilo ne sile, o kateri se tako rado govori in ne blestečih obljub s strani ZZD. Kdor tako govori, je lažnik.

Izvolil se je odbor, ki bo na čelu članstvu delal po začrtani poti dalje brez slepomišenja in nergaštva, kajti zavedamo se, da je bila sedanjemu času kršč. strok. org. ZZD potrebna kot sonce rožam, kateri bo pa starodavna Komenda eden glavnih temeljnih kamnov novega gibanja.

Belcijanov zidar

Zveza združenih delavcev

ZZD v kamniškem okraju jako lepo napreduje. Spomladi so še nekateri govorili, da bo v našem okraju težko šlo. In vendar imamo danes že tri podružnice, četrta se pa snuje in bo tudi v kratkem stopila v življenje. Če še vprašamo, kako to, odkod ta viden uspeh ZZD, se zdi, da je edino pravičen odgovor samo ta: ZZD je resnično krščanska delavska strokovna organizacija in ta svoj značaj z besedo in dejanjem dokazuje. ZZD je neločljiv člen velike slovenske katoliške skupnosti in delavec, ki je organiziran v tej organizaciji, se zaveda, da je član katoliškega slovenskega naroda, s katerim deli trpljenje in veselje. Ne na zadnjem mestu je pa kot vzrok treba imenovati tudi to, da ZZD res uspešno zastopa delavske koristi.

To so svetli kamni, ki se bliščijo na praporu ZZD. Brez njih uspešno prodiranje ZZD ne bi bilo možno. Toda to še končno vendar ni zadosti. Nič manj potrebno je na drugi strani izobrazeno in dobro vzgojeno delavstvo. Ako bi imeli pri nas neizobrazeno in pokvarjeno delavstvo, ne bi mogli z novo organizacijo kljub njenim vrlinam nikamor. Neizobrazenemu zamorcu je vseeno, ali mu daš dragocen diamant ali brušeno steklo. Morda ga bo brušeno steklo še prej oslepilo kot pravi diamant. Manjka mu potrebno znanje, manjka mu vzgoja, ki bi mu dala, da bi znal ločiti pravo od ponarejenega, pristno od nepristnega. V kamniškem okraju smo po pravici lahko ponosni na naše delavstvo. Znal je pravilno oceniti novo delavsko strokovno organizacijo in se je je v tolikem številu oklenilo, kakor tega še letos spomladi nihče ni slutil. Ne samo, da so se v ZZD organizirali delavci, ki do tedaj še vobče niso bili nikjer organizirani, ampak je večji del članstva v ZZD bil prej organiziran v drugi organizaciji, toda radi svoje temeljite izobrazbe je to delavstvo spoznalo pravo od nepravega ter se radi plemenite vzgoje v dobri volji oklenilo pravega, čeprav je na več krajih bilo izpostavljeno šikaniranju. Zato moramo reči: priznanje novi ZZD, priznanje pa tudi našemu delavstvu. Kamniški okraj je v slovenski katoliški skupnosti od nekda nosil zastavo. V zadnjih dveh

Z našega razgledišča

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE IN SREČNO NOVO LETO ŽELI VSEM BRALCEM »NAŠ LIST«.

Prve dni v decembru je resno zbolel sv. oče Pij XI. Bolezen visokega bolnika je vzbudila po celem svetu veliko pozornost in so katoličani začeli opravljati javne molitve za zdravje sv. očeta. Tudi na Slovenskem je zadnjo nedeljo (6. dec.) lavantinski škofijski ordinariat zapovedal javne molitve v ta namen.

Za kamniško dekanijo je priložila današnji številki »Našega lista« »Hranilnica in posojilnica« v Kamniku (na Šutni) koledarčke za l. 1937.

Občni zbor Prosvetnega okrožja. Dne 2. decembra se je vršil po večletnem odmoru spet občni zbor Kamniškega prosvetnega okrožja. Zastopnike je poslalo 10 društev. Za topniki so poročali o stanju prosvetnega dela v svojih društvih. Pri volitvah je bil izvoljen nov odbor. Predsednik je g. superior Očepek iz Grobelj, podpredsednik šolski upravitelj v Mekinjah Malešič, tajnik Kossec Milan iz Mengša, blagajnik Kern iz Komende, odbornik Prodnik iz Stranj. Določil se je odbor za pregled iger, da se ugotovi, katere igre so za naše odre primerne. Zato naj društva sporoče okrožjem, katere igre nameravajo igrati. Članarina za društvo 10.— Din.

letih je prišel sovražnik, skrivaj, tako da ga še mnogi dobri niso spoznali, in hotel zasejati med pšenico ljulke. Še ob pravem času smo se zdramili. — Kamniški okraj — od Vodice preko Komende, Mengša, Kamnika Homca, Domžal do Ihana, ter od Tuhinjske doline čez hribe v Črni graben ter preko Doba do Moravč, dvigni se, primi spet za prvenstveno zastavo slovenske katoliške skupnosti!

Strašna samoobtožba

Odgovorni člani neke strokovne organizacije v kamniškem okraju so zagrozili in izjavili, da če bo ZZZD še dalje agitirala, da bo polovica članov njihove strokovne organizacije prešlo k rdečim (socialistom, marksistom, komunistom).

To je resnica! To smo tudi mi trdili. Zato pa je bil skrajni čas, da se katoliško delavstvo reši in da je nastopila ZZZD. Če bi čakali še pet let, bi jih pa šlo tričetrt in čez deset let pa sploh vsi. Škoda je samo, da ZZZD ni že prej nastopila, takrat bi morda samo še ena četrtina prešla k rdečim.

Taka je torej vaša organizacija, da polovica članstva lahko kar čez noč preide k rdečim! To je sad napačne vzgoje, napačnega ravnanja! Nas to-

Vir in Količevo. Neznačajnost se javlja v vedno večji meri. Pisatelji grme proti neznačajnosti, dobro se zavedajo, kaj pomenja ta pojav. Rak se na telesu ne pokaže v svoji pogubonosnosti in nevarnosti, ampak prikaže se le v začetku kaka pikca, izpuščaj sumljive barve in oblike. Izkušen zdravnik pa takoj zahteva operacijo brez odloga, ako bo še pravočasna. Vemo pa tudi navadni ljudje, da je raka težko popolnoma ozdraviti tudi z operacijo.

Podobno se kaže na našem narodnem telesu neznačajnost kot sumljiv znak notranje obolevnosti. Neznačajnejši imajo polno izgovorov za svoja neznačajna dejanja. Eden se izgovarja, da je moral tako ravnati, ker sicer bi bil uničen; trpel bi veliko škodo; ne sme se zameriti svojemu upniku. Izgubil bi službo, zaslužek; veže ga osebno prijateljstvo z načelnim nasprotnikom itd. Z eno besedo povedano, neznačajnejši ima vedno prav in se tudi čisto opere, ako ga hočeš poslušati in mu verjeti.

Tu vendar nima prav. To čuti tudi neznačajen človek in ravno zato se izgovarja in svoje neznačajno delo zagovarja. Njegovo notranje prepričanje je nasprotno njegovemu zunanemu znamenju. Ali je to prav? Ali je to človeka vredno? Ali se tako ravnanje strinja z dostojanstvom moža? Ali tak človek zasluži kakšno zaupanje in spoštovanje, če bi bil še tako visoko postavljen?

Kaj ne, naši predniki so bili vse drugače možati, čeprav so bili preprosti v življenju in govorjenju! Kar so bili v duši, to so kazali tudi na zunaj, čeprav se niso znali kla-

njati, ampak so znali svoja načela pokazati na bolj krepek način. To je bila »želena roka« naših očetov, ki je imela svojo moč v notranjem prepričanju.

Zakaj je danes vedno manj značajnih mož? Imel sem pred kratkim priložnost, da sem se razgovarjal z nekim nasprotnikom o političnih razmerah. V pogovoru je sam začel hvaliti J. R. Z. in zatrjevati, da se popolnoma strinja z njenim gospodarskim delovanjem. Tudi to je priznal, da je njeno politično delovanje boljše kot je bilo J. N. S. Celu hudoval se je na prve voditelje J. N. S. In vendar si njih pristaš, zakaj? Zdražil sem ga, da je začel zatrjevati, da s temi voditelji on nikakor ne drži in tudi ne odobrava njih delovanja. In vendar dosledno voli pri volitvah nam nasprotno listo. Zakaj? Ni vedel odgovora. Moral sem mu pomagati in slednjič je priznal, da je vera pravi vzrok, da voli vedno nasprotno listo. Vera je kamen spotike neznačajnežu. In ni čudno.

Slovenci imamo časopise in društva, ki izdajajo knjige, kjer se blati vera in versko življenje. Kdor bere redno tako berilo, bilo bi pravo čudo, da bi se ga nič ne prijel. Nič drugega tedaj ni na potu značajnosti in pravi slovenski možatosti kot pomanjkanje vere in življenja po veri. Kdor veruje, da je vsaka laž gnjusoba v očeh Gospodovih bo vedno značajno ravnal, ker je neznačajnost velika laž o sebi samemu.

Stranje. Naši zvonovi so zapeli mrliško pesem mlademu dijaku Bernot Milanu, ki je umrl v ljubljanski splošni bolnici. Umrl

lahko samo to, da najbrž ni cela polovica članstva taka. Večji del je članstvo dobro in to bo vstopilo v ZZZD, za tisto pa, ki je rdeče, ne reflektiramo mi, ampak komunisti. Upamo celo, da bo od teh, ki jih sami žigosate z rdečim žigom, spoznalo svojo zmoto in prešlo v ZZZD, kjer bo bolj varno pred rdečo barvo kot je bilo pod dosedanjim okriljem. Vsekakor je pa v začetku omenjena grožnja strašna samoobtožba in velik poklon ZZZD.

*

Slovensko katoliško delavstvo!

Bistven člen slovenske katoliške skupnosti je samo Zveza združenih delavcev (ZZD). Slovenski katoliški delavci in delavke se zato strokovno organizirajo samo v ZZZD.

„Pri nas ni komunizma“

Drugače dobri katoliki se iznebijo včasih takele: »Čemu toliko govoriti o komunizmu in komunistih, saj jih pri nas ni.« — Tako vidimo, da pomagajo komunizmu celo dobri katoličani. Komunistična centrala je namreč izdala tajno navodilo, naj se zelo širi mnenje in govorica, da komunizma ni. Že tako govorjenje je potemtakem komunistično. Posebno nevarno bi

lahko bilo tako govorjenje v našem okraju, kjer se komunisti zelo trudijo, da bi dosegli uspehe. Veliko komunističnih slučajev iz našega okraja je bilo že pred sodiščem, deloma procesi še tečejo. Znano pa je, da pred sodišče pride le mal odstotek komunističnih dejanj. Če ti »dobri katoličani« ne vedo zanj, še ni rečeno, da ga ni. Cerkvena in svetna oblast nas stalno opozarja na komunistično agitacijo in širjenje komunizma!

*

Kje so središča ZZZD v kamniškem okraju: v Komnedi (stavbinci), Mengšu in Grobljah. Četrta podružnica je v snovanju.

V rdeči Španiji

Poročevalec londonskega dnevnika »Times« je svojemu listu poslal poročilo, katero pa ni bilo predloženo španski vladni cenzuri. Zato je to poročilo toliko bolj verjetno in zanesljivo.

Poročevalec opisuje razmere med strankami ljudske fronte, ki so res značilne. Ko se je vlada Larga Caballera preselila iz Madrida v Valencijo, je vzela s seboj močne policijske oddelke ter oddelke civilne garde, ker bi sicer ne mogla napraviti reda v Va-

mlad in nepričakovano. Tamle spomladi ata, zdaj je šel za njim sin. — Cesto na Lučo pridno grade. Tudi naših ljudi je precej dobilo pri tem delu svoj zaslužek. Te dni z veseljem pripovedujejo, kako jim je prijetno na toplem soncu, med tem ko mi v dolini zmrzujemo in se dolgočasimo v megli.

Dob. Dne 11. novembra smo obiskali prijazni Dob. V dobski fari imajo dve znameniti graščini Črnelo in Čemšenik. Črnelo je silno lepa in simpatična stavba. Stari mojstri so imeli nadvse dober okus. Župna cerkev je posvečena sv. Martinu. Dne 11. novembra je bilo tu celodnevno češčenje Sv. Rešnjega Telesa. Cerkev je bila lepo okrašena. Kipi so prenovljeni, vse se svetli in blišči. Ob 10 je bila slovesna maša z lepim cerkvenim petjem pred oltarjem in na koru. Lepo cerkveno petje res dviga in vnema srca vernikov. Bilo je veliko vernikov v cerkvi.

Romarica

Šenkov Turn. Na dan vseh vernih duš ob pol 6 se je oglasil mali zvon Matere božje in naznanil sosesi, da se je ločila od sveta duša matere Mane Šuštar, roj. Kristan. Pokojna je doživela lepo starost 84 let. Rojena je bila v Repnjah l. 1852. Leta 1872. se je poročila in preselila v Šenkov Turn, kjer je bivala 64 let. V svoji skromni hišici je vedno lepo in zgledno krščansko živela. Molila je zlasti rada za verne duše. Te so ji tudi izprosile srečno zadnjo uro. Na dan vernih duš je še zjutraj lahko prejela sv. popotnico za pot v večnost. Pokojnica je prav rada prebirala dobre časopise, med temi tudi Naš list. Tisti četrtek pred smrt-

jo je še prebirala knjigo o evharističnem kongresu v Ljubljani. Brala je še lahko brez očal. Na smrtni postelji je zatrjevala, da bo pri Bogu prosila za vse svoje dobrotnike. Pokopana je na farnem pokopališču v Vodica. Čč. sestre iz Zavetišča so za pogreb posodile mrtvaški voz in tudi sicer pomagale v bolniški pokojni mami. Naj tudi njim Bog povrne!

Groblje. Prvi teden v adventu so se vršile v naši cerkvi stanovske duhovne vaje. Prve tri dni za žene, druge tri dni za može. Vodila sta duhovne vaje gg. misijonarja dr. Gracar in T. Tavčar. Pri okoličanih je našlo vabilo najboljši odziv in so se vaje v nedeljo, 6. dec. s skupnim sv. obhajilom z najlepšim uspehom zaključile. — Miklavž je tudi letos prišel v Društveni dom in delil darila (v nedeljo 6. decembra zvečer). Pred prihodom Miklavža so fantje uprizorili šaljivo enodejanko. Obdarovani so bili vsi okoliški oroci. Prireditelj je nekoliko motilo, ker je odpovedala vmes elektrika. — Dne 4. decembra zvečer je umrl in v nedeljo 6. decembra popoldne ob 2 je bil pokopan samostanski brat kuhar Anton Kramberger. Dosegel je starost 65 let. V samostanu je Bogu služil 41 let. Bog naj mu bo plačnik! Pogreba se je udeležilo poleg samostanske družine tudi mnogo okoličanov. — Strašna nesreča se je dogodila dne 4. decembra ob pol 7 zjutraj na železniškem križišču na Rodici. Ob tej uri se je vračal iz cerkve Jakob Sveržina iz Želodnika pri Dobu. Ko je šel čez tir, je ravno pridrvel kamniški vlak in ga povozil. Po-

kojnika so prepeljali v Dob in ga v nedeljo, 6. decembra pokopali. Čeprav ni slutil nesreče, je bil vendar pripravljen na smrt. Naj v miru počiva!

Po Mariji k Jezusu! 10 cerkvenih pesmi za moški in mešan zbor. Zložil Ferdinand Kalinger. Priredil Stanko Premrl. Izdal in založil Viktor Čadež. Cena: Din 8.

Ferdinand Kalinger se je rodil l. 1852. na Toplicah na Dolenjskem, po poklicu je bil učitelj, umrl l. 1929. v Trziču. Župnik Čadež je že kot kaplan v Trziču postal pozoren na Kalingerjeve skladbe, vendar skladatelja ni mogel pripraviti do tega, da bi jih izdal. Tako izroča župnik Čadež pričujoče skladbe slovenski javnosti šele sedaj po skladateljevi smrti. Župniku Čadežu moramo biti hvaležni za to, ker bi bilo v resnici škoda, če bi bile te tako melodiozne in pevne skladbe ostale v rokopisu. Prepričani smo, da se bodo vsakemu zboru priljubile.

Po vsebini se zbirka deli takole: 2 božični, 2 obhajilni, 1 postna, 1 velikonočna, 2 šmarnični in 2 splošno Marijini. Od vseh 10 je le ena samo za moški zbor, ostale so za mešan zbor, ki se pa večinoma prijetno menjava z moškim zborom. — Pred izdajo je opilil te pesmi še msgr. Stanko Premrl s svojo mojstrsko roko, kar je novo zagotovilo, da so pesmi vredne vsakega kora. Župnik Čadež je oskrbel pesmi tudi novo besedilo mesta starega, oguljenega, kar povečuje vrednost zbirke. — Cena je za tako veliko zbirko izredno nizka. Na lepo zbirko opozarjamo vse organiste in pevovodje.

lenciji, kjer so bili anarhisti že popolnoma gospodarji. Poročevalec pripoveduje: »Sindikalisti in anarhisti so v Taranconu, veliki vasi na cesti med Madridom in Valencijo, skozi katero vodi zelo ozka cesta, postavili svojo policijo, katera ima to nalogo, da zavrača nazaj v Madrid begunce, ki bi radi pobegnili iz Madrida. Med drugimi je ta anarhistična policija poslala nazaj v Madrid madridskega župana don Pedra Rico.«

»Ta anarhistična policija je navsezadnje postala že tako nadležna, da je general Pozas, ki poveljuje zveznim četam v tem okraju, moral premestiti svoj glavni stan drugam, če ni hotel spravljati v nevarnost svojih zvez z višjim poveljstvom. General se je umaknil zato, ker vlada v sedanjem trenutku nikakor neče izvati nove državljanske vojske med pristaši ljudske fronte same. Ker vlada sedaj noče izrabiti svoje veljave zoper anarhiste, da se tako izogne prelomu s skrajneži, zato je zašla v tako stisko.«

Isti dopisnik pripoveduje o usodi talcev, kateri so bili zaprti v madridskih ječah: »Tisto noč, ko je vlada zapustila Madrid, je policija izročila strokovnim miličnikom več kakor 1600 jetnikov, kateri naj bi jih odpe-

ljali iz mesta. To pa je le en del vseh jetnikov, katerih je bilo vsega skupaj 15.000. Vlada pa teh ljudi noče priznati za talce, čeprav je med njimi največ takih moških in žensk, ki že dolge mesece ječe v ječah brez vsake sodnijske preiskave ter jih res ni mogoče uvrstiti kam drugam kakor med talce, ker so bili le osumljeni, da niso pristaši vlade. Ko pa so beli začeli obstreljevati ječe, kjer je bilo res ubitih nekaj ljudi, so morali jetnišnice izkazati, ako sami ječarji skupaj s svojimi jetniki niso hoteli kljubovati smrti. Največ jetnikov so odpeljali iz takozvane vzorne jetnišnice blizu univerze. Ženske, katerih je bilo nekako 1200, so odpeljali v zavetišče sv. Rafaela, kjer je bilo poprej zavetišče za okrevajoče, katero je vodil neki red. Moške pa so razposlali drugam. Ni pa še znano, kaj se je zgodilo s tistimi, katere so odpeljali bolj daleč. Pač pa vemo, kaj je s tistimi omenjenimi 1600 jetniki. Med njimi je bilo 970 jetnikov iz vzorne jetnišnice, 175 iz jetnišnice sv. Antona ter 150 iz Ventalas. To so bili po večini sami vojaki in člani dsničarskih organizacij. Izmed teh 1295 mož jih je samo 196 prišlo tja, kamor so bili namenjeni, v deželno jetnišnico v Alcalá de Henares. Vsekakor je še mogoče, da so jih

spravili kam drugam. Ker pa so med tem našli dva velikanska skupna groba, ter še zaradi nekaterih drugih okoliščin, se moramo skoraj bati, da so te jetnike v soboto in nedeljo, 7. in 8. novembra v dveh delih kar skupaj pomorili.«

»PO NJIH SADOVIH...«

Vera je pozidala cerkve, nevera jih podira. Ne more biti drugače. »Po njih sadovih jih boste spoznali« je rekel Kristus. Kdor ni s Kristusom, je zoper njega. Ne more biti drugače. Kdorkoli postane pristaš brezbožnega Marksa ali »marksist« — komunist, je že v dejanju pristaš Satanov, naj se tega zaveda ali ne. Kar se pa tiče krivičnega kapitalističnega nereda človeške družbe, je treba vedeti, da je to posledica nevere, posledica odpada od Kristusa. Komunisti pa hočejo z nevero in brezbožstvom premagati — kapitalizem. Kolika zmota!!

P. E. B.

*

Na Slovenskem se je vedno ZZD v polnem obsegu izjavila za delavsko okrožnico papeža Pija XI. »Quadragesimo anno«!

Katoliški delavci, katoliške delavke, kje je torej vaše mesto?! — Edino v ZZD!

Srečkanje 20. dec. 1936

Srečka 2.— Din

Srečolov

s 300

dobitki

300 velikih knjig „II. Evh. kongres za Jugoslavijo v Ljubljani 1935“ (Vrednost vsake knjige 160.— Din)

Srečke dobite pri domačem župnem uradu ali pri našem poverjeniku. Ako jih tam ne dobite, pišite ponje na naslov:

Misijonska tiskarna

Groblje-Domžale

Srečkanje se vrši v nedeljo, dne 20. decembra 1936 ob pol 4 popoldne v Društvenem domu v Grobljah



OTROŠKI KOTIČEK

Piše striček Podgorski
p. Stahovica pri Kamniku.



BOŽIČNE POČITNICE

Poslušajte me, otroci! Striček je našel neke takle popis božičnih praznikov in počitnic, kakor ga vam bo tukajle napisal:

Božične počitnice so se končale 22. decembra, začele so se pa 10. januarja. O Božiču se je rodil Jezus Kristus o polnoči v Betlehemu. In vendar smo se tako veselili s sankanjem, s smučanjem, z drsanjem in kepanjem. Hodili smo v cerkev, posebno pa o polnoči. Ves dan pred Božičem je snežilo. In ko so se vžigale lučce na božičnih drevescih, so se razsvetlila okna v nenavadnem sijaju.

Tak je torej tale popis božičnih praznikov. Preberite ga pazljivo in povejte stričku, kako vam ta popis ugaja. Ali pa: poskusite vi, ki niste prazne glave, božične praznike boljše in lepše popisati.

Najboljši popis bo striček priobčil za vzor drugim, kakor je dal tegale natisniti za strašilo.

Svoje popise pošljite do tistega dne, kakor imate določeno za uganke. Striček jih kar na vso moč željno pričakuje.

KAJ PA LETOS?

Kaj pa letos boš prinašal, ljubi sveti Nikolaj?

Striček ga tako je vprašal — to je radoveden — kaj!

Milka prosi me denarja.

Pa naj bo! — Kar dal ga bom in orehov dva peharja ji prinesel bom na dom.

Berta prosi: »Šolsko mapo, stara ni za rabo več. — Dal ji bom še zimsko kapo, nosek ima ves rdeč.«

Kaj pa Jakec? — »Nova knjiga dela težke mu skrbi, šola pravi, veseli ga: Zgodi se mu, kar želi!«

In kaj Tinčku? — »Očenaša zadnjič v šoli nič ni znal.«

»Kaj dobil bo,« striček vpraša, »kaj svetnik boš njemu dal?«

»Letos malo bom zamižal in mu spolnil bom želje, če lepo se bo prekrižal... Drugo leto pa — gorje!«

Kaj pa Tinček, Anka, Miha, kaj pa z njimi boš počel? »Z mano parkelj prisopiha, prav z veseljem jih bo vzel.«

SV. NIKOLAJ

Po imenu poznate vsi tega svetega moža. Stričku pa se dozdeva, da dosti več o njem ne veste. Zato bo vam povedal nekatere dogodke iz življenja tega svetega moža.

Njegov stric tudi Nikolaj po imenu in škof v Miri je spoznal globoko pobožnost in ponižnost svojega nečaka in njemu se moramo zahvaliti, da pozna sv. Cerkev danes tega znamenitega svetnika. Starši so mu umrli za kugo, ki je v tistih časih pogostoma nastopala in zahtevala življenje nekaterega človeka. Po starših je podedoval obilno premoženje. To premoženje pa je sveti mož porabil, da je na vse strani dell dela krščanskega usmiljenja. Pa tako kakor nekaj farizeji, ki so z glasnim bobnanjem oznanovali svetu, da dele miloščino, Nikolaj je ta dela izvrševal na tihem in skrivnem. Zvedel je, da je v mestu Patara obubožal doslej premožen oče treh poštenih in dobrih deklet, pa je takoj sklenil, da hoče ubožni družini pomagati. Trikrat je na skrivaj, po noči, prinesel v hišo toliko denarja, da je bila družina rešena najhujšega in da so dekleta lahko prišle k poštenemu kruhu. Odtod se je do danes ohranila navada, da ob godu sv. Nikolaja dobivajo otroci skrivaj darove, katerih se že tedne in tedne vesele.

Trije imenitni meščani v Miri, kjer je bil Nikolaj po smrti svojega strica zasedel škofovski prestol, so bili po krivem obdolženi večje pregrehe in obsojeni v smrt. Že so bili na morišču, kar nenadoma pride tja škof Nikolaj, potegne rablju meč iz roke in z vso resnostjo zahteva od sodnika, naj mu pove, zakaj je obsodil te možje. Sodnik se prestraši, prizna, da je sodil po krivem, iz pohlepnosti po denarju in na mestu prekličje svojo obsodbo. Podobno je ob drugi priliki rešil nekaj mož iz telesne straže cesarja Konstantina pred gotovo smrtjo.

Umrli je sv. Nikolaj dne 6. decembra leta 352.

DOBROHOTNOST

Ko ste slišali in prebrali stričkovo besedo o sv. Nikolaju, ne bo odveč, če vam striček pove svojo besedo o dobrohotnosti. Nekaj lepega je to. Drugim še ne morete dobrot izkazovati, to je bolj reč odrastlih. Vsem pa lahko želimo in privoščimo, da se jim dobro godi. Ali če se jim dobro godi, da nismo radi tega čmerni, jezni in slabe volje.

Striček se boji, da je prav te dni vaše obraze in obrazke zasenčil oblak jeze in žalosti. Gledali ste darove sv. Nikolaja doma

in pri sosedovih in jeza je bila tukaj. Morebiti še do sosedu ni bilo treba stopiti. Jožek je videl, da je dobila Minka drugačno igračo kakor on, pa se je že našobil, v oko je stopila solza — pa kako je bila grda tista solza! — zakaj to je bila solza nevoščljivosti. Če je že človek grd, kadar kaže svetu svojo nevoščljivost, kako grda mora biti šele nevoščljivost sama!

Zato pa je dobrohotnost nekaj zelo lepega. Ker ima striček le lepe otroke rad in se z njimi veseli, zato vam poleg darov, ki ste jih te dni prejeli in se jih iz dna srca veselite, striček iz dna duše želi, da bi se med vami naselila za vse čase božja hčerka dobrohotnosti. Saj bomo z njo postali v resnici podobni samemu Bogu, ki tudi nam vsem le dobro želi. Čim bolj boste podobni Bogu, tem bolj boste lahko res od srca veselili in blage volje.

Verjemite mi, da se bo sam striček z vami veselil vaše dobrohotnosti. Pa kaj striček! Bog sam vas bo vesel in bo vaše veselje namnožil in blagoslavljal v času in še bolj tam v večnosti...

STRIČEK JE DEBELO GLEDAL IN NEKAJ BO PAVEDAL

Pa prav zares. Pomislite, kaj mu je poslala ena precej živahna nečakinja tam dol iz spodnjih krajev. Poslušajte, kaj mu piše:

»Pozdravkov en vagon...«

Kdo bi jih ne bil vesel! Kakšen bi moral biti striček, da bi se mu srce ne topilo od veselja, če vidi, da ga njegovi dobri nečaki in nečakinje obsipajo s tako številnimi pozdravi!

Pa je bral še naprej:

»Nabitih kot kanon.«

Moj Bog! Strah in groza! Kaj pa če se ta reč razpoči! Smrt bo gotova! Striček pa še nič pripravljen nanjo! In še toliko bi vam rad povedal. Hvala Bogu, da je bil strah večji kakor pa nevarnost. Pozdravčki so bili nazadnje le kar čisto nedolžni.

Ali ste radovedni, kdo zna take strašne pozdravčke stričku pošiljati? Takole je bilo napisano v pismu:

Pozdravkov en vagon
nabitih kot kanon
pošilja ti nekdo,
ki piše se tako...

Na! Zdaj pa le uganite. Pa brez nagrade!

Striček vas pa vabi, da mu tudi v prihodnjem letu ostanete zvesti in da mu še novih nečakov pridobite. Kaj menite, zakaj v Tuhinjski dolini ni naših prijateljev? Ali mar tam ni nič otrok?

V prihodnjem letu vam bo striček spet zastavljal uganke. Kar veselite se jih. Saj veste, da je uganke samo toliko časa težka, dokler ni rešena.

Vsak mesec vam bo striček dal tudi času in vam primerno nalogo. Kdor jo bo najbolje napisal, jo bo striček dal vsem v veselje natisniti v »Našem listu«.

Za sklep vam striček vošči še vesele in zdrave božične praznike. Veliko veselja pri lepih hišnih jaselcah, dosti zabave ob prelepem popevanju naših vedno lepih božič-

náh pesmi in pa vsem dosti najboljših potic.

Pozdravčkov en vagon,
pa sladkih kot bonbon
prejmite vsi od strička
da slajša bo potička...

UGANKE

Z — a — sem kaj? — No kaj? Mazilo.

z — e — v boleznih sem zdravilo,

z — i — pa vsake sorte sem podoba,

z — o — bi spravil te celo do groba,

z — u — uživajo me naši južni bratje.

Kdo so neki ti prečudni svatje?

Vsaka črta pomeni eno črko. Kdor bo te črke pravilno pogodil, bo uganko rešil in naj svojo srečo naznani do 31. decembra stričku Podgorskemu.

TESITEV UGANKE

v 11. številu »Našega lista«.

G

l o t

o s a

s l a p š a k

k o l o v e c

u r a d n i k

i d a

k a l

p o l j a n e

d i j a k

s l i k a

l e m e ž

s v e č n i k

n e p o k o j e c

Kjer so črke debelejšje, tam berete željo sv. Cerkve in tudi naša je enaka: **Gospod, daj jim večni pokoj!**

Pravilno so rešili: Aleš Ciril, Krtina; Jamšek Jože, Svine pri Moravčah; Kovač Minka, Studenec; Pirč Tonček, Podrečje; Rozalnik Mihaela, Jernej in Hinko, šenkov turen; Svoljšan Marijan in Matko, Dob; Šorn Kristina, Podrečje.

G. Žreb — pohvaljen! Bil je namreč silno pravičen. Nagrado je dobila Kovač Minka iz Studenca.

Ugankarjem: Skoro vsi mi tožite, da je bila uganka težka. Rosalniki pišejo, da je bila »zelo težka« in se zato priporočajo gospodu Zrebu, da bi jih za trud vsaj nagradil (poglejte pri rešilcih, če bo kaj), Pirčev Tonček pove, da mu je ta uganka skrivila vse lase, Jamšek pravi, da je bila uganka kar trd oreh, skoro gotovo »košjak« in da jo je zato bolj pozno poslal. Stričku ste se smilili in zato je to pot vsem malo skozi prste pogledal, tudi tistim, ki ste se morebiti malo zmotili. In g. Žrebu striček tega nič ni povedal.

Pa decembrovo uganko pogledajte! Ta je pa čisto nedolžna.

Š. Kr. Podrečje: Strička vabiš. Ampak zima in mraz, strička zebe, da je strah. Tjale na spomlad bi jo pa striček res znal primahati. Glej, da do tistega časa ne boš vsega pozabila!

P. T. Istotam: Striček bi te kar rad izžrebal, če bi imel kaj besede pri gospodu Zrebu. Ali g. Žreb je muhast in naredi kar po svoje.

K. M. Studenec: Rešila si ti najbolj pravilno. Ni bilo treba kar nič zamižati.

DEKLAMACIJA NA LETOŠNJEM DEKL. MARIJANSKEM TABORU V KONENDI

Pozdravljena, kmečka dekleta, od vročega sonca ožgani obrazi!

Pozdravljena, kamniških, domžalskih tovaren delavka trudna!

Pozdravljena, ti, ki hodiš v pisarno, vedno uslužna, čeprav gospodična!

Pozdravljena, šivilja, postrežnica, ki drobnih opravkov ste sužnje!

Pozdravljene, s kamniških hribov in ravnin, tod okrog razprostrtih!

Pozdravljene, ki ni znana vam revščine teža in kjer ni kruha v izobilju!

Pozdravljene, toli različne, pa vendar smo hčere ene Matere božje Marije!

Čujte zdaj, sestre, prisluhnite klicem, ki polnijo zemljo!

Beda, trpljenje, brez dela očetje družinski in jok mater, otrok nepre-

skrbljenih.

Nad vsem pa tišina sovraštva in gnjev in stisnjena pest po pravici

zahteva.

Zato pa so vstali preroki, grabljivi volkovi v ovčji obleki.

Sovraštvo oznanjajo, uničenje sejejo, boj proti Bogu in Cerkvi njegovi.

To naj bi rešenje prineslo človeštvu, ki v revji zdihuje?

O, kolika zmeta, res zmeta, velika zmeta, a milijonom resnica.

To zmoto odkriti, to zmoto pobiti, iz zmete k resnici voditi je naša na-

loga.

Sestra, prišla je ura, da gremo.

Sestra, prišla je ura, da gremo v boj.

Sestra, prišla je ura, da gremo v boj za božje kraljestvo na zemlji.

V varnem zavetju smo zdaj počivale, kaj ne?

Ne sicer brez dela, a varne pod plaščem Marijinim, kaj ne?

Ven v življenje nas meče borba za kruh, v tovarne, pisarne, na ceste mesta povsod.

O, sestra, ali si močna, si močna dovolj, da vztrajaš in druge rešuješ?

To hoče od tebe Marija, to hoče od tebe njen Sin, to hoče od tebe v

Katoliški akciji Cerkev, nje prvi

pastir.

Zdaj, četa Gedeonova, ki piješ s prgišča, pristopi, da te pošlje Gospod!

Kakor vedno, tako tudi sedaj vse kar rabite za

zimo, kakor obleke, plašče, nepremočljive „HUBERTUSE“, toplo moško perilo, nogavice, rokavice, kravate, klobuke in kape najlažje izberete in najceneje kupite pri

Franjo Flerin

klobučarstvo in zaloga

TIVAR OBLEK

DOMŽALE

Pozor! Moške hlače že od 40.— Din naprej

Ako potrebujete

DOBRE PEČI

in štedilnike

oglasite se

pri **Franc Kosmaču**

(cesta na Moste)

v **VELIKEM MENGŠU**

Dobite najbližje in najcenejše peči, izdelane od strokovnjakov, zato brez konkurence v delu in ceni. — Proti jamstvu tudi na odplačila.

HRANILNICA IN POSOJILNICA

V KAMNIKU

registr. zadruga z neomejeno zavezo
(Sutna št. 22 - v lastni hiši)

Nove vloge, prosto plačljive, obrestuje po 3%, vezane po dogovoru.

Jamstvo presega večkratno vrednost vseh vlog.

Zima! Zima!

Oskrbite se z novo obleko, ki jo izberete v veliki zalogi manufakture, v trgovini

Jos. Senica,
Domžale
podr. Moste,
Moravče, Sneberje

